

SEPSISZENTGYÖRGYI EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Urunk bemutatása, Gyertyaszentelő Boldogasszony

A mai ünnepen arra emlékezünk, hogy Szűz Mária, negyven nappal Jézus születése után, bemutatta gyermekét a jeruzsálemi templomban.

A szokásnak megfelelően a szülők, Mária és József áldozatként két gerlicét vagy galambfiókat ajánlottak fel, és az Úrnak szentelték az elsőszülött fiút. A mózesi törvény szerint előírt áldozat fölajánlásakor jelen volt Anna és Simeon is, aki a nemzeteket megvilágosító világosságának nevezte Jézust.

A világ világosságával való találkozás szimbólumaként alakult ki a gyertyaszentelés szokása.

A gyertya mint Jézus Krisztus jelképe egyike a legrégebbi szentelményeknek. Már az ókeresztény korban Krisztus jelképévé vált: magát fölemesztí, hogy másoknak szolgálhasson.

Az Úr Jézus bemutatását (praesentatio Domini) Jeruzsálemben már a 4. században megünnepelték, ekkor még február 14-én, mivel karácsonyt január 6-án ülték. Attól kezdve, hogy Jézus születésének ünnepnapja december 25-ére került, Jézus bemutatását február 2-án kezdték ünnepelni. Róma a VII. században fogadta el e liturgikus napot, a

Fra Bartolomeo 1814

Simeon és a kisdéd Jézus találkozására utaló hypapante (találkozás) néven – ekkor találkozott először Jézus az emberiséggel, az emberekkel, akikért megtestesült. Az agg Simeon felé fordult, nagy örömmel ismerte fel benne az üdvösség hozóját: karjába vette a gyermeket, és áldotta Istent, hogy megérthette ezt a boldog napot.

Simeon hálaéneke, a Nunc dimittis (Lk 2, 29-32) a napi zsolozsma állandó része, a kompletórium kantikumuma.

„Bocsásd el most, Uram, szolgádat, szavaid szerint békességben, hiszen már meglátták szemeim, akit küldtél, az Üdvözítőt. Őt adtad számunkra csodájára minden népnek, hogy fényeskedjék az egész világnak, mint választott néped dicsősége.”

A X. századtól a nyugati egyház liturgikus könyvei egyre inkább Mária tisztulását emelték ki, és erről nevezték el az ünnepet: purificatio. Majd a keleti egyház hagyományával teljes összhangban 1960 óta ismét az Úr ünnepeként, Urunk bemutatásaként tartjuk számon.

Az 1092-es szabolcsi zsinat a kötelező ünnepek közé sorolta. A 20. század elejétől tanácsolt ünnep.

*Mindenható, örök Isten, egyszülött
Fiadat ma emberi testünk valóságában
mutatták be templomodban.*

*Tisztítsd meg szívünket, hogy méltók
legyünk mi is megjelenni előtted.*

*A mi Urunk, Jézus Krisztus,
a te Fiad által, aki veled él és uralkodik
a Szentlélekkel egységben,
Isten mindörökkön örökké.
Amen.*

Szent II. János Pál pápa 1997-ben nyilvánította február 2-át, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepét, a megszentelt élet világnapjává.

Azóta ezen a napon az egyház azt a mintegy egymillió férfit és nőt is ünnepli, akik a világon megszentelt életet élnek. Az ünnep célja: hálat adni Istennek a megszentelt élet ajándékaiért, előmozdítani a hívek körében ennek az életformának az ismeretét és szeretetét, valamint lehetőséget adni a megszentelt életet élőknek, hogy tudatosuljon bennük életük szépsége és azok a csodák, amelyeket

az Úr bennük és általuk művel az egyház és a világ javára.

Imádkozzunk a szerzetesekért és a megszentelt életet élőkért, valamint a hivatásokért!

A magyar paraszti hagyományban a szentelt gyertya a bölcsőtől a koporsóig elkísérte az embert: keresztelésig az újszülött mellett világított; amikor a fiatal anya először ment templomba, szintén gyertyát vitt a kezében; gyertyát égettek a súlyos beteg mellett, szentelt gyertyát adtak a haldokló kezébe, hogy az ördög ne tudjon rajta győzedelmeskedni, körül is járták az ágyát, megkerekítették a testét vele, hogy mintegy elzárják a leselkedő gonosz elől.

A szentelt gyertyát a sublótban, ládafiában tartották, vagy szalaggal átkötve a falra helyezték, és főképpen vihar idején gyújtották meg és imádkoztak mellette.

Forrás: Magyar Kurír

Gyertyaszentelés

A gyertyaszentelés elején a Fényben Érkezőről énekelnek, majd megáldják a gyertyákat, szenteltvízzel meghintik és körmenetben vonulnak az oltárhoz az ünnepi misére

Az Egyház a gyertya és a fény szimbólumát a liturgiában többféle jelképes jelentésben használja:

– *jelképe az örök Istenségnek (tűzszlop a pusztában),*

– *az istenemberi Megváltónak (a világ világossága, Aki jogosult az örök égi fényességre),*

– *a Szentlélek Pünkösdi kegyelme (a lélek megtisztítója, és Isten világító képmásává tevője),*

– *az Istenember jelképe (a viasz az emberi, a láng az isteni mivoltot mutatja),*

– *a tiszta istenszerető léleknek is jelképe a viaszgyertya, a láng hitünket mutatja.*

***Azok közül,
akik mindig velünk tartottak –
Szent Mátyás apostol***

**Mátyást Jézus feltámadása után,
még pünkösd előtt választották apos-
tollá Júdás helyett. Rá emlékezünk
ünnepén, február 24-én.**

Lukács ránk hagyományozta Péter beszédét (vö. ApCsel 1,15-26), melyben így érvelt: „Kell tehát, hogy azok közül, akik mindig velünk tartottak, amikor a mi Urunk, Jézus közöttünk járt-kelt, kezdve János keresztségétől egészen mennybevétele napjáig, valaki velünk együtt tanúskodjék feltámadásáról.” Két jelöltet állítottak, akik megfeleltek ennek a feltételnek: Barnabást és Mátyást. A sors Mátyásra esett. Mivel a kiválasztás szempontja volt, hogy az apostolnak a feltámadás tanújának kell lennie, Mátyás valószínűleg találkozott a föltámadott Krisztussal.

Mátyás további sorsa ismeretlen. Az apokrif András és Mátyás cselekedetei állítása szerint a missziós területek elosztása alkalmával „az emberevők országa” jutott neki, valószínűleg Etiópia, ahol megvakították és börtönbe vetették, de Isten visszaadta látását, és Andrást csodálatos módon kiszabadította.

A vértanúhalált állítólag lefejezéssel szenvedte el. Emiatt bárddal szokták ábrázolni, és a keresztény mészárosok és ácsok őt választották védőszentjüknek. Ezenkívül oltalmát kérik a cukrászok, szabók, kovácsok, és mint általában az apostolok, védőszentje a teológusoknak, hittanároknak, misszionáriusoknak is.

Ereklyéit Ilona császárné a IV. században Trierbe vitette, ahol ma is tiszteletben részesítik a Szent Mátyás-apátság bazilikájában. Rómában február 24-én, Milánóban február

7-én, a bizánci szertartásban augusztus 9-én ünneplik.

Mátyás napjához országszerte időjárásiregulák fűződnek. „Mátyás ront, ha talál (= megolvasztja, megtöri a jeget), ha nem talál, csinál (= ha már nem talál jeget, akkor fagygyal köszönt be).”

Mátyás apostol vértanúságának eszköze és így ikonográfiai jelvénye a szekerce vagy bárd. A nép képzelete a szent ünnepe és a közeledő tavasz között kapcsolatot teremtett: mintegy az apostol szekercéje töri meg a tél hatalmát. Csíkszentmártonban az a tréfás hiedelem járta, hogy ha nem indul meg a jégzajlás, akkor Mátyás a jégtörő csákányát pár hétre még éleztetni adta. Dugonics András jeles mondásai között olvassuk: „Tapogatva jár, mint Mátyás után a róka a jégen.”

Istenünk, te Szent Mátyást fölvetted az apostolok testületébe. Közbenjárására add, hogy szereteted boldog részeseiként eljussunk választottaid közé. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen

Forrás: Magyar Kurír

Ferenc pápa éles kritikával illette az abortuszt és a gender-ideológiát népszerűsítőket

A pápa újév alkalmából nemzetközi diplomatákat fogadott a Vatikánba. Hozzájuk intézett beszédében kritikával illette a nyugati országokat, valamint az ENSZt, amiért azok népszerűsítik a gender-ideológiát és az abortuszt, derül ki az amerikai C-Fam januári cikkéből.

A nagyköveteknek elmondta, hogy az oktatásban szükség van „a személy iránti tisztelet kimutatására, és tisztelni annak természetes fizionómiáját. Nem szabad (a gyerekekre) rákényszeríteni egy új, zavaros emberi lény vízióját”. Ezzel a kijelentéssel egyértelműen utalt a gender-ideológiára, amelyet most ilyen módon oktatnak a nyugati iskolákban, ahol azt tanítják a gyerekeknek, hogy a nemük nem állandó, csak a születésük után kijelölnek számukra egy nemet. Eszerint az is előfordulhat, hogy egy baba rossz testbe születik.

Ferenc pápa elsősorban a háborúról és a jelenlegi nemzetközi konfliktusokról beszélt, de kitért a gender-ideológiára és az abortuszra is. Elmondta: békére van szükség. Ugyanakkor hozzátette, „a békéhez elsősorban az életet kell megvédeni. Ez manapság nem csak a háborúk, az éhség, vagy a járványok miatt van veszélyben, de legtöbbször már az anya méhében, azzal, hogy az úgynevezett »abortuszhoz való jogot« népszerűsítik a világban” – mondta.

Hangsúlyozta, „senki sem állíthatja, hogy joga van dönteni egy másik ember élete fölött, különösen, ha az a másik ember ilyen védtelen és kiszolgáltatott” – jelentette ki, majd arra kérte a kormányokat, hogy védjék a leggyengébbek jogait és vegyék fel a harcot az »eldobó« kultúra ellen, amely

tragikus módon a betegeket és az időseket is célozza”.

A szentatya úgy látja, ez a trend veszélyesen közelít afelé, hogy „egy ideológiai totalitarizmus alakuljon ki, amely elutasításra buzdít azokkal szemben, akik nem értenek egyet egyes haladónak kikiáltott állásponttal”. A pápa ezt arra reagálva mondta, hogy egyes ENSZ emberjogi szakértők az abortusz és a gender-ideológia kritikusainak a megbüntetését szorgalmazták.

Ferenc pápa azt is nehezményezte, hogy „egyre több forrást fordítanak az ideológiai gyarmatosításra, különösen a szegényebb országok esetében, és a gazdasági segélynyújtást közvetlenül az ideológiák elfogadásának feltételéhez kötötték”.

Úgy látja, az ENSZ rendszerén belül reformokra van szükség, hogy az „valóban minden nép szükségleteit és értékeit képviselje, és mellőzzék az olyan eljárásokat, amelyek néhányakat a többiek kárára előtérbe helyeznek”.

A pápa arra is felhívta a figyelmet, hogy véget kell vetni a keresztényüldözésnek és hangsúlyozta: „a vallásszabadság nem korlátozódhat az imádság szabadságára”. Azt mondta, minden embert meg kell, hogy illessen a jog, „hogy saját lelkiismerete szerint cselekedjen a közszférában, valamint szakmája gyakorlása közben is.” Továbbá hangsúlyozta, hogy téves felfogás „a vallást hibáztatni az emberiség konfliktusaiért”.

Sajnálataát fejezte ki aziránt is, hogy egyre kevesebben lépnek a házasság kötelékébe és mondanak igent a gyermekáldásra.

„Sajnos egyre inkább tanúi lehetünk az élettől való félelemnek, ami sok helyen a jövőtől való aggodalomban és a családalapítási és gyermekvállalási nehézségekben mutatkozik meg” – mondta.

Forrás: vasarnap.hu

„Amikor pedig böjtöltök...”

(Mt 6,16-18)

A húsvét előtti heteket böjti időszaknak nevezik. Úgy készül a hívő ember Jézus Krisztus halálának és feltámadásának ünnepeére, hogy elcsendesedik, magába száll, s többet foglalkozik olyan dolgokkal, amelyeket fontosnak tart, de el szokott hanyagolni.

Az életünk betegesen egyoldalúvá vált. Sokkal többet törődünk magunkkal, mint másokkal, a testünkkel, mint a lelkünkkel, a pillanatnyi teendőkkel, mint a hosszú távú, sőt örökkévaló igazságokkal. Emiatt úgy válik szegénnyé az életünk, hogy észre sem vesszük, azt gondoljuk, ez az állapot a normális.

A böjt azt jelenti, hogy a keresztyén ember egy időre lemond a saját élvezetéről, szórakozásáról, hogy ehelyett másoknak szerezzen örömet vagy adjon segítséget. A megszokott összeget most nem magamra költöm, hanem másra vagy másra is. Háttérbe szorítom a test igényeinek kielégítését, és tudatosan jobban figyelek a lelkemre. Nemcsak arra ügyelek, mit várnak el tőlem az emberek, hanem hogy mit vár tőlem Isten.

A böjt az élet egyoldalúságának csökkenése, az egyensúly helyreállítása, terápia, gyógymód, ami mindenkinek használ. Ezzel a lemondással nem érdemeket szerzek Istennél, nem szenvedést okozok magamnak, hanem jót teszek vele önmagamnak is, másoknak is.

Nemcsak a gyomrunkon lehet böjtölni, van *szóböjt* is, *indulatböjt*, a *kedvenc újság helyett lehet játszani a gyerekekkel, a tévé helyett beszélgetni a házastárssal vagy tanulmányozni a Bibliát*. Jézus a böjtöt az istenfélő élet ugyanolyan természetes velejárójának tartotta, mint az imádkozást vagy az adakozást. Aki élete valamely területén tudatosan, határozott céllal elkezd gyakorolni ezt a lemondást, nagy lelki gazdagságra lel. „*Atyád... megfizet neked.*”

A böjt nem valami vallásos indíttatású, öncélú önsanyargatás, hanem egyetemes törvény. Lemondás nélkül nem lehet eredményeket elérni. Aki művészi fokon játszik egy hangszeren, naponta több órán át gyakorol. Társai játszanak, szórakoznak, ő pedig ül és „gyötri magát”. Ez néha öröm neki, néha valóban gyötrelme, de a cél érdekében vállalja, és megéri. Ugyanez az élsportolók sorsa is.

Aki böjtöl, annak hosszú távú céljai vannak. Nemcsak most akarja jól érezni magát, hanem most vállal sok lemondást, akár szenvedést is, mert el akar érni valamit, ami neki többet ér a pillanatnyi kényelemnél és élvezetnél. Közben pedig ő maga is megedződik, értékesebb ember lesz, mint e lemondás nélkül lett volna.

Az ige szerint a hívő ember vándor. Meg akar érkezni a Jézus által kitűzött célba, ezért meg kell maradnia végig az élet útján, és haladnia kell azon előre. Ez azt jelenti, hogy nem tehet vargabetűket, nem léphet félre, nem veszíthet időt hiábavalóságokkal. Tartózkodik hát a testi vágyaktól, amik akadályozná a haladásban.

Aki böjtöl, komolyan veszi, hogy az életnek nemcsak hossza és széle van, hanem mélysége is. És éppen az életminőség javítása érdekében mond le mindenről, ami ezt rontaná. Élhetne ő is bizonyos lehetőségekkel, de nem él – a cél érdekében. Lemondása tehát nem megszegényíti, hanem segíti abban, amit fontosnak tart és el akar érni.

Jézus Krisztus földi élete egyetlen nagy böjt volt. Otthagytta a mennyei dicsőséget, magára vette nyomorult testünket, vállalt minden szenvedést azért, hogy minket Istenhez visszavezessen, „...*gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.*” (2Kor 8,9)

Kövessük példáját!

Forrás: internet

Babits Mihály:

Balázsolás

Szépen könyörgök, segíts rajtam,
Szent Balázs!
Gyermekkoromban két fehér
gyertyát tettek keresztbe gyenge nyakamon
s úgy néztem a gyertyák közül,
mint két ág közt kinéző ijedt özike.
Tél közepén, Balázs-napon
szemem pislogva csüggött az öreg papon,
aki hozzád imádkozott
fölém hajolva, ahogy ott térdeltem az
oltár előtt, kegyes szokás szerint,
s diákul dűnnyögve, amit sem én
s ő se jól értett. De azért
te meghallgattad és megóvtad gyermeki
életem a fojtogató torokgyíktól,
s a veszedelmes mandulák
lobjaitól, hogy fölönvén
félszáz évet megérjek, háladatlanul,
nem is gondolva tereád.
Őh ne bánd csúf gondatlanságom,
védj ma is, segíts, Sebasta püspöke!
Lásd, így élünk mi, gyermek módra,
balgatag, hátra se nézünk,
elfutunk a zajló úton, eleresztve kezetek,
magasabb szellemek –
de ti csak mosolyogtok,
okos felnőttek gyanánt.
Nem sért ha semmibe veszünk
s aztán a bajban újra visszazaladunk
hozzátok, mint hozzád ma én
reszkető szívvel...
Mosolyogj rajtam, Balázs!
ki mint a szepegő kamasz,
térdeplek itt együgyű oltárod kövén –
mosolyogj rajtam, csak segíts!
Mert orv betegség öldös íme engemet
és fojtogatja torkomat,
gégém szűkül, levegőm egyre fogy,
tüdőm zihál, s mint aki hegyre hág,
mind nehezebben kúszva, vagy terhet cipel,

kifulva, akként élek én
örökös lihegésben. S már az orvosok
kése fenyeget, rossz nyakam fölvágni,
melyet hajdan olyan megadón
hajtottam gyetyáid közé,
mintha sejtettem volna már...
Segíts, Balázs!
Hisz a te szent gégedet is kések nyiszálták,
mikor a gonosz pogány
kivégzett: tudhatod, mi az!
Te ismered a penge élet, vér ízét,
a megfeszített perceket,
a szakadt légcső görcseit,
s a fulladás csatáját és rémületét. Segíts!
Te már mindent tudsz,
túl vagy mindenén, okos felnőtt!
Te jól tudod, mennyi kint bír az ember,
mennyit nem sokall
még az Isten jósága sem,
s mit ér az élet... S talán azt is,
hogy nem is olyan nagy dolog a halál.

Erdélyi József:

Jégtörő Mátyás

Megtörte Mátyás a jeget,
széttépte a hófelleget.

Apad, lohad a hórákás;
fogyasztja már az olvadás.

Patak, tó, csillog mindenütt,
a nap sugara szinte süt.

Vígan csirippol a veréb;
örül a fagysanyarta nép.

A múltó tél is tán örül;
rajtunk könnyezve könyörül.

Csillog-ragyog tó és patak. -
A tél nevet! A tél kacag!

Földhöz veri jégcsapjait;
úgy mulatja végnapjait...

A farsang

két egyházi ünnep közé ékelődik és azokhoz szorosan kötődik. Nevezetesen a vízkereszt és a húsvéti nagyböjt közé. Ennek megfelelően a kezdete mindig ugyanakkor, vízkeresztkor, január 6-án van. Ezzel szemben a zárónapja annak függvényében alakul, hogy a húsvéti nagyböjt kezdetét jelentő hamvazószerda éppen milyen napra esik. A farsang név német nyelvterülethez köthető, osztrák-bajor eredetű szó, szógyökere a »Fastenschank«, azaz »böjti kocsmá« szó, amely többszörös szókapcsolat és átalakulás után nyerte el mai »farsang« formáját. A latin országokban ugyanerre az időszakra a »carneval« (karnevál) szót használják. Érdekes, hogy a farsangtól teljesen eltérő hangzású carneval szó kialakulásának érdemi gyökerei, pont ugyanoda vezetnek, ahová a farsang szó gyökerei is, nevezetesen a húshagyó kedddhez. A carneval (karnevál) szó olasz eredetű őse, a »carnelevare« annyit tesz: »húst eltávolít«.

A magyar farsangi szokások jellemzően néphagyományokra épülnek, mégpedig elsősorban német eredetű néphagyományokra. Legrégebbi képviselői a farsangi köszöntők, valamint a maszkos-jelmezes felvonulások, az úgynevezett maszkos alakoskodások.

Álarcos bálók és mulatságok legkorábbi említése már Mátyás király idejében is feltűnik. Elsősorban az itáliai-francia reneszánsz mintát követő álarcos mulatságok formájában. Ezek alapvetően az arisztokrácia, illetve a nagypolgárság ünneplési formái maradtak. Természetesen a báli szezonnak nevezett időszaknak számos népi bálozási vonatkozása is van. Kialakultak a különböző szakmák és népcsoportok báljai, mint például a céhes bálók, ahol egy-egy szakma képviselői ünnepeltek közösen. Ekkor indultak hódító útjukra a terület alapján szerveződő bálók, amelynek tipikus képviselői a batus bálók.

Népi körből, tehát a farsangi vonalból származó legkorábbi adataink az 1500-as évekből származnak az egyik legnépszerűbb alakoskodó játékról, a Cibere vajda és Konc király párviadaláról. Cibere vajda a böjti ételeket, és Konc király a húsokat, húsos ételeket jelképezi. A hagyomány szerint vízkereszt napján és húshagyókedden küzdenek meg egymással. A farsangi szokások keretében maszkos emberekkel és szalmabábokkal is eljátszották a tréfás összezapást

A farsang legjellemzőbb eseménye az álarcos, jelmezes alakoskodás, leggyakrabban adománygyűjtő szokással kapcsolódik. A farsangi mulatságok része a multság színhelyén vagy házaknál előadott dramatikus játékok (halottas játék, lakodalmas játék) volt. Erdély több helyén húshagyókedden adták elő a dúsgazdagolás (*Ördögfarsang*) elnevezésű dramatikus játékot is.

A maszkos alakoskodók dramatikus játékaik és a felvonulások mellett fontos esemény az ünnepinél is gazdagabb evés-ivás, tánc, mulatozás az ivóban, fonóházban vagy más közösségi helyen. A multság gyakran elkülönült nemenként és korcsoportonként (aszszonyfarsang). Kezdeté néhol a farsang utolsó előtti vasárnapján, a lányok vasárnapján kezdődik.

A Felvidék némely területén a farsang vasárnapja előtti ún. kövércsütörtök a mulatozás első napja. A legények a muzsikuskokkal végigjárják a falu utcáit. A lányos házak előtt táncolnak, és a házbeli lányt is megtáncoltatják, aki ezért pénzt ad a legénynek. A pénzből a muzsikusokat és a mulatozás költségeit fizetik. A farsanghoz általánosan elterjedt köszöntő szokások illetve adománygyűjtő felvonulások is közös mulatsággal zárulnak. Legények és fiúgyermekek versengő ügyességpróbái is ismeretesek voltak néhol farsangkor (kakasütés, gunárnyakszakítás).

Pap bácsi, kösd be a cipőmet!

ezzel a címmel jelent meg a Magyar Kurír gondozásában egy Szent II. János Pál pápáról szóló történeteket, anekdotákat tartalmazó kis könyvecske. Az alábbiakban és az elkövetkező lapszámainkban ebből idézünk.

A Lengyel Népköztársaság legnagyobb sikere

A Szent Péter téren rendezett ünnepi beiktatáson részt vett többek között a Szovjetunió olaszországi nagykövete, valamint a lengyel Államtanács elnöke, Henryk Jablonski is, aki épp a nagykövet mellett ült. Az orosz diplomata egyszer csak szomszédja felé fordult, és megvető hangnemben azt mondta neki: „Lám, a Lengyel Népköztársaság legnagyobb sikere, hogy adott a világnak egy pápát”. Nyilván arra gondolt, hogy a Keletről jött pápa jól ismerte a kommunista rendszert, és azt is tudta, hogyan szállhat szembe vele. Így hát el kellett kezdeni azon gondolkodni, hogyan akadályozzák a lengyel pápa tevékenységét.

A pápa miséi

A pápáknak privát kápolnájuk van mind a Vatikánban, mind Castel Gandolfóban. Korábban a pápák egyedül mutatták be a szentmisét, csak titkáraik lehettek jelen. II. János Pál egyik forradalminak számító újítása volt, hogy a pápai szentmisékre idegeneket is meghívott.

A pápa a szentmise közösségi jellegét kívánta ezzel hangsúlyozni, s ez is alkalom volt számára, hogy emberekkel találkozzon. A meghívottak között voltak neves személyiségek és ismeretlen, egyszerű emberek is. Ma ez már általánosan ismert és elfogadott szokás, de az első évben még szinte hihetetlennek látszott, hogy a pápa valakit meghív a privát kápolnájába szentmisére. Így nincs

semmi különös abban, hogy amikor II. János Pál pápasága első évében telefonáltott az egyik római kolostorba, hogy meghívja a nővéreket, vegyenek részt másnap reggel a szentmiséjén, az előljáró tréfának vette a hívást, és semmit nem reagált. Személyesen kellett elmennie a Kúria prelátusának, hogy átadja a meghívást.

A pápát már nem hívod meg

Karol Wojtyła püspökként, majd bíborosként többször járt Rómában. Ilyenkor a Vatikánban dolgozó lengyel papok szokás szerint meghívták névnapi és születésnapi találkozásaikra. Wojtyła, ha ideje engedte, szívesen el is fogadta ezeket a meghívásokat. Miután pápává választották, egyik régi barátja nem merte meghívni névnapijára. Egyik este, amikor az Apostoli Palotában látta vendégül vacsorán, II. János Pál tréfásan ezekkel a szavakkal fordult hozzá: „Amíg bíboros voltam, kaptam meghívókat, most mint pápát már nem hívsz meg. Elmegyek vagy nem, ez egy dolog! De meghívnod mindig meg kellene!”

Hamvazószerda

Hamvazószerda, másképpen böjtfőszerda, böjtfogadószerda, bukovinai székelyek ajkán hammazószerda, Székelyföldön még tréfásan fogöblítő szerda, száraz szerda.

E napon mise előtt van a templomban a múlt évi virágvasárnap szentelt barkából keletkezett hamu megszentelése, utána pedig a hamva-zás. A hamu a bűnbánat szimbóluma már az Ószövetségben is. Az őskeresztények a töredelem jeléül hamuval hintették meg magukat. A nyilvános bűnbánat ugyanis a nagyböjtt első napján, hamvazószerdán vette kezdetét. A nagy bűnösök mezítláb, zsákszerű vezeklő ruhában, a templom kapujában várták a püspököt, aki a templomba vezette őket. Elmondták a hét bűnbánati zsoltárt, majd a püspök fejükre tette a kezét. Megszórta őket hamuval, rájuk tette a ciliciumot (durva szövetből készült ing, szögekkel kivert öv vagy lánc), feladva a penitenciát és meghintve őket szenteltvízzel, majd miként az Úr a paradicsomból Ádámot, kiutasította őket a templomból. A nagyböjtt egész idején többé a templomba nem mehettek, csak az ajtóban állottak és a bemenő hívek imádságát kérték.

Eleinte a hamuval való megszóras csak nyilvános bűnbánók szertartása volt. A hívek

közül azonban sokan csupa alázatosságból szintén meghintették magukat hamuval. Szokásban volt az is, hogy a haldoklók a nyilvános bűnösök ciliciumát vették magukra és hamuval hintették meg magukat. A nyilvános vezeklés megszűntével, a XIV. században a hamvazás szertartása, mint a nagyböjtt kezdete, általánossá lett.

Hamvazószerda és nagyböjtt első vasárnapja között van a csonkahét, Sümegen semmihét.

A vasárnap hagyományos evangéliuma az Úrnak a sától való megkísértéséről és a gonosz megszegyenyítéséről szól. Kísértések idején a töredelmes keresztény lélek is számíthat a zsolttáros ígérethez: „*Angyalainak parancsolt felőled, tenyerükön fognak hordozni téged, hogy kőbe ne üssed lábadat*” (90. zsolttár).

Bálint Sándor

Babits Mihály:

Psychoanalysis Christiana

(részlet)

Ki farag valaha bennünket egészre,
ha nincs kemény vésőnk, hogy magunkat
vésne,
ha nincs kalapácsunk, szüntelenül dúlól,
legfájóbb mélyünkbe belefűrő fűrő?

Szenvedésre lettünk mi.

Szenvedni annyi, mint diadalt aratni:
Óh hány éles vasnak kell rajtunk faragni,
míg méltók nem leszünk, hogy az Ég
királya
beállítson majdan szobros csarnokába.

Krisztus urunk, segíts meg!

Nagyböjti tükör

„Szükséges ismernünk a rossz elágazása-
it, hogy az ember tudja, miben áll egy szen-
vedély, amely elválasztja Istentől, és hogy
kérhesse Istent, hogy jóságában segítse, és
erőt adjon, hogy le tudja vetközni azt. A
szenvedélyek valójában a lélek sebei, ame-
lyek elválasztják az embert Istentől. Boldog
az az ember, aki levetközte őket, mert így
lelki báránnyá lesz, akit az isteni oltáron
Isten örömmel fog fogadni, és egy napon
Isten hangját fogja hallani, mondván: Jöjj,
hűséges és derék szolga, kevésben hű voltál,
és én sokat bízok rád, menj be Urad örömé-
be! (Mt 25,23). Miközben azok, akik saját
testük akarátát szándékszanak követni, és
visszautasítják a bűnbánat és a megtérés
szent gyógyszerét, egy nap, amikor szüksé-
gük lesz rá, nem lesz rajtuk az erények ruhá-
ja, meztelenek lesznek, és az örök sötétségbe
lesznek kivetve, ahol a sátán van felöltözve
minden létező szenvedély ruhájába: a paráz-
naság, nagyravagyás, a zsugoriság, a plety-
kálás, a harag, az irigység, a hiábavaló dicső-
ség, a góg ruhájába.

A paráznaság ágazatai: a mértéktelenség,
részeskedés, szemérmetlen tekintetek.

A zsugoriság ágazatai: Isten ígéreteibe
nem hinni – akik a kényelmet szeretik, hogy
jól érezzék magukat, a világ dicsőségét
óhajtják – kíméletlenek, nincsenek tekintet-
tel mások szükségére.

Mik a pletykálás ágazatai? Féltékenység
a felebaráttal szemben, rágalmazás, irigység.

A harag ágazatai: a saját akarat érvényre
juttatása, viszály, mások folytonos (ki)okta-
tása, türelmetlenség.

Az irigység ágazatai: gyűlölet a felebarát-
tal szemben, vágy arra, hogy mindig egy jót
ehess. A hiábavaló dicsőségé pedig: a földi
élet szeretete, az emberi dicsőség szeretete.

A gógé: felháborodni azon, hogy nem
vesznek figyelembe, hogy nem ismernek el,

a fennhéjázó kijelentések, hogy senkire sincs
szükséged, a saját erődbe vetett bizalom, a
hírnév utáni vágy.“

„Mindezeket az ágazatokat a gonosz
végzi a szerencsétlen lélekben, hogy elvá-
lassza Istentől. Ezek az ágazatok azok a ne-
héz terhek, melyeket hordozunk, mióta a fá-
ról ettünk. Ezek a terhek okozták Urunk Jé-
zus Krisztus kereszthalálát. Ezek a régi töm-
lők, amelyekbe nem lehet új bort tenni. Ezek
a rókák, amelyek tönkreteszik a szőlőt (Jn
15). A Lázárt kórbetekerő kötések (Jn 11).
Ezek a gonosz szellemek, akiket Jézus a
disznókba küldött (Mt 8). A régi ember, aki-
ről az apostol mondja az Efezus 4-ben, hogy
félre kell álljon. Ez az, amikor az apostol azt
mondja, hogy sem a test, sem a vér nem
örökli Isten országát.

Ez az, amit a Rómaiakhoz írt levélben
hallunk: „Ha a testnek alávetve éltek, meg-
fogtok halni.“ Ezek a sebek, amelyeket az
utonállók a jerikói szamaritánusnak okoztak.
A konkoly, amelyet a föld terem. Ez Káin
homloka. Ez az a rész, amelyet Ézsau
választott, amikor eladta elsőszülöttségi
jogát, hogy jót ehessen. Ez az egyiptomi
kovász, amelyről Mózes azt mondta: „Ne
vigyetek magatokkal kovászt Egyiptomból“.
A hamis próféták, akik Illés ellen voltak. Az
oroszlánok, amelyek megkörnyékezték a
széttépett bárányt, amelyről Jeremiás beszél.
A tövisek, melyekről Izajás mondta: „remél-
tem, hogy szőlőt teremtek, és helyette tövist
teremtetek“.

De Jézus terhe könnyű, a tisztaság, a
harag hiánya, a jóság, a szelídség, a lélek
öröme, a mások iránti szeretet, a megkülön-
böztető képesség, a megingathatatlan szent-
ség, türelem a megpróbáltatásokban, és az,
hogy idegennek tartsd magad ebben a világ-
ban, és hogy kilépj a testből, hogy Krisztus-
sal légy.“

Gázai Izajás

Futásfalva

1544-ben Fwtásfalwa néven jelentkezik az oklevelekben. Az 1567-es regestrum 13 kapuval jegyzi. 1567-ben Fatásfalva. 1538 előtt már plébánia, tehát temploma is van, ami 1550 körül még állott..

1648-ban Gyergyai János a plébános és esperes, aki a plébániát kántorság után vezetett anélkül, hogy fel lett volna szentelve. Torján is működött 1659-ig. A régi templom helyett 1856-ban új templomot emelnek az egyházközség saját költségén. Szent András tiszteletére szentelik. Itt őrzik a csíksomlyói Mária-szobor 1750-ben, fából készült másolatát, amelyről feltételezik, hogy a szabadságharc idején Esztelnekről menekítették Futásfalvára. A falu felett magasló hegyet Szent Imre-kápolna bércének nevezik, mivel ott Szent Imre tiszteletére szentelt kápolna állott. Romjai a múlt század elején még láthatók voltak.

A helyi szájhagyomány szerint a falut Kun László magyar király adományozta a

Hamar nemesi családnak. A Hamar család egyik tagja mentette ki a királyt egy veszélyes helyzetből, miközben seregével visszavonult. Valószínű, hogy innen ered a falu magyar neve, ami menekülést, futást (elvonulást, menedéket) jelent...

2002. január 1-től Futásfalva a katolikus egyház által hivatalosan is elismert búcsújáró helyé vált.

A futásfalvi búcsút 2002 óta tartják hivatalos római katolikus ünnepként, de már 1993 óta emlékhelynek számít. Ezelőtt 16 évvel a néhai futásfalvi plébános, Bálint Lajos érsek nyilvánította szakrális helyé.

Ebből a faluból származik Makó György, hadvezér, a Háromszék Főbizottság székely főkapitánya, aki zsoldosként harcolt Vitéz Mihály, majd Székely Mózes parancsnoksága alatt is.

*Forrás: Léstyán Ferenc:
Meggzentelt kövek,
internet*

A futásfalvi Szent András apostol plébániatemplom

A szent keresztségben egy testvérünk részesült:

– Prázsmári Tulit Mária.

Az Úr hat tesvérünket hívta haza:

– Stefán Gizella, Axente Katalin, Pázi Péter, Nagy Rozália, Kovács László, Fazakas Julianna.

Irgalmas Jézus, adj nekik örök nyugodalmat!

Tanácsolt egyházi ünnepek

február hónapban, melyeken nem kötelező a részvétel, de illik megszentelnünk

– Február 2. – Gyertyaszentelő Boldogasszony, Urunk bemutatása.

– Február 22. – Hamvazószerda.

Élő adás!

Minden vasár- és ünnepnapon
a 10,00 és a 12,00 órás szentmisét élőben
közvetítjük a központi
Szent József plébániatemplomból.

A hallgathoz

<http://szentjosef.katolikussepsi.ro>
weboldalon megjelenő „Élő adás”

ikonra kell kattintani, majd követni a
megjelenő utasításokat.

EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Katolikus havilap.

Kiadja a sepsiszentgyörgyi Szent József plébánia.

Főszerkesztő: Ilyés Zsolt.

Felelős szerkesztő, tördelő: Dávid Péter.

email: egyhazitudosito@gmail.com

Nyomda: DEICO – Sepsiszentgyörgy

ISSN: 2248-1532

Hamvazó szerda

Hajnallik, vége a zenének.
Vidám zajjal elmúlt a bál,
És búcsút vesz, távozva véle
A bűvös, csábos karnevál.
Tarka, hangos kíséretéből
Az utcán, mit hó leple fed,
Két alak halad imbolyogva,
Egy Pierrot s egy Pierrette.

Szegény Pierrette milyen halvány,
S a Pierrot mily színtelen!
A rózsá-arc, a ruha selyme
Fényét veszíté hirtelen,
A lány, fodros haj dérral lepve,
Didereg a picinke kéz;
Jobban reszketnek a hidegtől
Ha egyik a másikra néz!

S Pierrette szól: „Minden oly bágyadt,
Égen-földön mi sem ragyog.
Azok a halvány, néma árnyak
A régi, fényes csillagok?”
S Pierrot mond: „Szemed sugára
Mint az övék, úgy elveszett;
Oh ez a hamvas téli hajnal
Oh ez a fagyos szürkület!”

S a fagyos téli szürkületben
Csak állnak, állnak egyre még,
Olyan kihalt köröttük minden,
Oly néma, ködös fenn az ég!
Mit vártok? fényéből az éjnek
Egy sugarat, e köd helyett?
Hajnal van, vége dal-, zenének,
Szegény Pierrot s Pierrette!